

Z DENÍKU CLAUDIE

3.

připravila O.

*V této třetí příloze deníku Claudie jsem velmi „urychlila“ plynutí dnů. Pojednává o jejím životě, životě VDB a na konci je oznámení jejího **dne jedna nebo dne nula**: manifestace lymfomu. Pro mě je velmi těžké vracet se k životu Claudie v těch dnech a letech a jistě je to těžké i pro toho, kdo sledoval tuto cestu vzestupu.*

Přejme si a pomáhejme si k tomu, abychom byly nablízku sestrám, příbuzným a přátelům, kteří prožívají tuto zkušenost bezmoci tváří v tvář nemoci. Jim věnujeme příští stránky těchto příloh, aby věděli, že „jsme s nimi“.

6. ledna 2002

Tento rok se tvá láska projevuje prostřednictvím přátel.

Kolik přátel mi dáváš, Pane! Tolik, že mám strach, že je ztratím, protože nemám dost času na všechny.

Všichni jsou to nádherní lidé. Všichni mě hodně učí. DÍKY!!!

13. února 2002 – Popelční středa

Postní předsevzetí:

- Být TRPĚLIVÁ a MILÁ k lidem, „nevyletět“, neodpovídat špatně.
- V pátek křížová cesta a půst.
- ½ hodiny adorace v sobotu nebo ve středu (po hodině angličtiny), alespoň v jednom týdnu.

Na konci postní doby zjistit, jestli jsem předsevzetí splnila.

24. února 2002

„NAZVAL JSEM VÁS PŘÁTELI
NENÍ VĚTŠÍ LÁSKY“

Jsem přítelkyně Boha???

Ježíš říká: „Claudie je moje přítelkyně.“

Vždycky jsem přemýšlela o lásce k Tobě jako o lásce snoubenecké nebo synovské. Ale přátelství má překrásný odstín. Přátelé zůstávají spolu, protože chtějí. Přátelé se vybírají. Přátelé se mají rádi, protože se přitahují. Přátelé se mají rádi bez dalších cílů, ne protože to potřebují. Přátelé zůstávají spolu jen pro potěšení, že jsou spolu. Přátelé se respektují.

Chci, abys byl můj přítel.

7. března 2002

Dnes jsem ukončila konkurzy. Mám prázdniny!

Pokud se mi podaří jít na specializaci, změní to můj život ... Tak jako tak se můj život tento rok změní.

Po dvaceti letech studování začnu pracovat. Změní se všechno.

Je to zvláštní vidět v tom všem Boží vůli. Myslím si, že Bůh mě vede přesně tam, kde mě chce mít. ...

Bylo snadné myslet si, že Boží vůle je poslat mě na misie nebo udělat ze mě řeholnici! ...

Mohla bych jít pracovat na celý život do Turína, nebo se vydat na cestu kolem světa.

Nevím, Bože, co chceš. V poslední době mě některé věci a lidé naučili něco o mně. Například, že váhám před rozhodnutím, jsem nerozhodná, do ničeho se nevrhám, nejednám neuváženě. Ale teď dost. Stejně jdu na konkurs.

Nauč mě vrhnout se do toho. Především do tvé náruče.

23. dubna 2002

Dnes jsem se dozvěděla, že jsem se dostala na specializaci.¹

Zítra pojedu na sekretariát² a pak do Bose³.

To je ale týden! (*_*)⁴

Když jsem slyšela v telefonu tatínka, řekl mi: „Díky!“ ...

Protože tímto díkem považuje za samozřejmé, že tento můj úspěch bude jemu ku prospěchu, je to jeho zadostiučinění. ...

A já bych naopak chtěla, aby to byla moje věc, můj úspěch. ...

Líbí se mi, když je vidět, co jsem udělala, když mi říkají, že jsem „dobrá“. Líbí se mi být v centru dění (být protagonistou). I v darování, ve velkorysosti. Chci to být já, kdo se dává, já, kdo rozhoduje a dává hodně, ale způsobem, který znají alespoň ti „správní“ lidé, od kterých očekávám chválu.

Každopádně jsem na specializaci.

A zítra jedu do Bose. ...

Ježíši, řekl jsi, že jsi CESTA, PRAVDA A ŽIVOT. Pomoz mi běžet po této cestě, pomoz mi konat pravdu a být pravdou, pomoz mi žít s Tebou a v Tobě.

24. dubna 2002

Jsem v Bose...

Mám strach. Jedna část ze mě by se chtěla trochu modlit, vrátit se domů, dělat specializaci a přiložit ruku k dílu v oratoři ... a druhá ne. Vybrat si neznamená definitivní volbu.

Ale pokud mám udělat definitivní volbu, tak jakou?

¹¹ Lékařská specializace "anesteziologie a resuscitace".

²² Sekretariát Turínského univerzity.

³ Bose, součást obce Magnano v Piemontu (provincie Biella), kde sídlí "Řeholní komunita z Bose", tvořená mnichy obojího pohlaví, pocházející z různých křesťanských církví. Komunita z Bose již od založení podporuje ekumenický dialog mezi různými církvemi a křesťanskými denominacemi. Komunita žije vlastní řeholní povolání v celibátu, v bratrském sdílení statků, v poslušnosti evangeliu. Je centrem spirituality. Mnohé VDB z INOD byly na nějakém pobytu na tomto poklidném místě.

⁴⁴ Toto znamená je časté ve spisech Claudie. Usmívající se tvář, která vyjadřuje spokojenost.

... Dnes, když jsem na tiskopise četla „vítěz studijní brašny“, cítila jsem uspokojení ... já jsem zvítězila! Sama! A v nemocnici se budu těšit ze své pozice a s pýchou si stěžovat na zodpovědnost a náročnost své práce.

Já, já, já ... jak to mám udělat, abych přesunula pozornost jinam, Pane?

...

1. května 2002 – (01.24!!!!)

Zavolala jsem oblastní zodpovědné VDB, uvidíme se příští víkend. ...

Na jednu stranu „myslím, že to musím udělat,“ a „myslím, že chci“, na druhou stranu tyto poslední měsíce patřily mezi nejkrásnější v mém životě. Chci takto žít. ...

6. července 2002

Tak jsem tu: Claudia, 27 let, specializace anesteziologie a ode dneška také lékařka (státnice je hotová!). Jsem šťastná.

Jistě, přicházejí těžkosti, dále mám chvíle, kdy jsem „na dně“, kdy jsem ve stresu ... ale jsem šťastná.

Specializace se mi líbí stále víc. Nevím, jak to všechno zvládnou, ale vím, že se to můžu naučit, dříve nebo později. A to je krásné a povzbudivé.

A právě ta práce je krásná. Aspoň ta část, kterou jsem viděla, ta na sále⁵... a vizity ... podpora pacientů, zručnost, přístroje... a pak, myšlenka, že dosud jsem dostávala hodně já. Dělat anesteziologa je služba. Umožňuje chirurgům operovat a snaží se zmírnit utrpení pacientů. A to je krásné.

A pak, můj život ... vědět, že za tři a půl týdne pojedou na duchovní cvičení VDB a poznám další, a začnu cestu, na kterou jsem teprve nastoupila. Ještě jsem nebyla ani na prahu, a přesto už mi dává radost, už ji považuji za svou. ...

Roky plynou a můj život je stále krásnější.

Jak ti můžu poděkovat?

Buď se mnou, to Ty děláš můj život krásným.

9. září 2002

Depresivní podzimní období⁶. A pak dodejme, že je to doba, kdy musím přemýšlet sama o sobě ... například musím napsat svou žádost⁷, s motivacemi ...

... Musím stanovit PÁR věcí, na kterých postavím tento rok, a pak stavět všechno na tom, a když přijdou další věci, stavět druhé patro.

Jedna z nich je studium a práce: to bude můj život, Bůh mě k tomu povolal a je to obrovská zodpovědnost, a proto musím být VELMI DOBRÁ!

Další je modlitba. Chci být svatá. Neexistuje průměrná svatost. A abych se stala svatou, musím naslouchat Bohu. Musím se modlit.

⁵⁵ Jedná se o "operační sál".

⁶ V italštině *paturnie* (špatná nálada, sklíčenost, omrzlost) - způsob, jak vyjádřit úzkostnost a také trochu smutek - melancholii - neklid. Termín pochází ze slov "patire (trpět, strádat, latinsky pati) a saturnie", vlivy Saturna. Tato nebohá planeta měla vždycky, už od starověku, negativní pověst, připisovaly se jí přírodní pohromy, výkyvy nálad, deprese, výstřelky v chování.

⁷⁷ Žádost o přijetí do prvního ročníku aspirantátu VDB.

... A snažit se o službu, aby byla pokud možno „modlitbou“. Budu sloužit také v hudbě a v liturgii, tak dobře ...

24. září 2002

Žádost o přijetí do prvního ročníku aspirantátu v Sekulárním institutu voluntarií Dona Boska:

Drahá zodpovědná,

již několik let vnímám, že jsem povolána Bohem, abych mu darovala celý svůj život. Zakusila a přijala jsem tolik Boží lásky(!) a nemohu se nesnažit opětovat mu jeho dary.

Chápu, jak ho žít, toto povolání bylo dlouhou cestou, cestou, na které bylo základem vedení mým duchovním vůdcem, konfrontace s různými lidmi, zasvěcenými i laiky, některé „silné“ zkušenosti (období strávené u Dcer Panny Marie Pomocnice, poznání Sermigu a Komunity v Bose, setkání pro povolání v diaspoře organizované turínskou diecézí).

Prohloubením poznání sebe samé jsem objevila velkou touhu pro sesterství, společenství a církev, ale také touhu po svobodě a nezávislosti. Když jsem procházela svou historii, pochopila jsem, že moje cesta nemůže nebýt s Donem Boskem. Od dětství jsem vyrůstala v „salesiánském“ světě a rozhodla jsem se žít navždy salesiánskou spiritualitu, už když jsem se stala spolupracovnicí.

Kromě toho „objevuji“ svou práci. Také být lékařkou je pro mě povolání, ale dosud jsem především studovala a neuvědomovala jsem si plně, jak může být krásné, náročné a naplňující, jak mohu tuto profesi vnímat opravdu jako „svou“.

A konečně jsem v těchto letech objevila krásu každodennosti a vztahů. Hledat Boha ve věcech, které přicházejí každý den, a v lidech, které potkávám, je často náročné, je to výzva, ale dělá to můj život krásnějším. A i když jsem snila, že budu „někým“, jiná než všichni ostatní a výjimečná, nyní toužím jednoduše být milovaná a milovat a sdílet cestu s lidmi, kteří žijí vedle mě.

Pochopila jsem, že Bůh mě asi volá k zasvěcení „ve světě“ ze všech těchto důvodů, ale rozhodující pro mě bylo pochopit, že „darovat život“ (a to je to, co si přeji) není jen „zemřít pro něco“, není to jen zřeknutí se něčeho, ale je to také a především „žít pro něco“. Jen tak může každý můj každodenní skutek a celý můj život být opravdu darem pro Boha a pro lidi.

Věřím, že jako voluntarie Dona Boska by bylo možné uskutečnit tyto touhy a jít po cestě ke svatosti. Proto žádám, abych byla přijata jako aspirantka do prvního ročníku Sekulárního institutu Dona Boska. Prohlašuji, že jsem si vědomá povinností a úkolů, které tak přijímám před církví a před Institutem.

7. října 2002

... Napsala jsem žádost před pár týdny, ale zdá se mi to déle. ...

Ještě jednou mě vezmi za ruku, pomoz mi znovu vyjít, dej mi odvalu.

... Ty mě chceš mít zde, snažím se ti sloužit bez ohledu na sebe.

Pomoz mi rozjímat, znovu se dívat na svou historii, znovu se vrátit k motivacím.

„Už se od Tebe neustoupíme,

zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.

Hospodine, Bože zástupů, obnov nás,

rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.“⁸

1. prosince 2002

Ode dneška jsem víceméně oficiálně aspirantkou VDB.

Bylo to krásné setkání, rodinný duch, krásný „postup“, slavnostní mše. Nejkrásnější ze všeho bylo vidět všechny ty ženy, které již krácejí po cestě, kterou já začínám, a přemýšlet: „Jak krásné bude být také tak věrná!“

Vícekrát v těch dvou dnech jsem se vrátila k tématu smrti, někdy z legrace, někdy méně ... Také to se mi líbilo. Protože ... mluvit o smrti také znamená mluvit o věrnosti. Až do posledního dechu.

Je možnost se měnit, růst ve svatosti, stále víc přijímat Boha. Až do posledního dechu.

Ale navzdory všemu jsem to dnes neprožila jako „rozhodující den“ pro svůj život. Já zůstávám já, na cestě, která pokračuje. A dnešní krok, kdy přicházím k tomuto bodu s celou svou historií, je krokem téměř „přirozeným“.

To, co se asi mění, je závazek a uvědomění. Je to vědomí, že mám společnice na cestě, že nejsem sama.

To, co se mění, je začít vážně □ a ne izolovaně □ přemýšlet, že se chci zasvětit Bohu NAVŽDY. A začít dnes. ...

30. prosince 2002

Malá bilance roku 2002. ... Byl to krásný rok. Rok specializace. Rok volby, konečně. Objevila jsem v něm, že mít jistoty neznamená dojít, ale jen mít trochu vytyčenou cestu, a někdy ani to ne, jen ukazatel, směrovku.

Byl to rok přátel. Přátelé noví nebo stále dražší, jako celá skupina z oratoře. Přátelé, kteří zůstávají navzdory všemu ... Přátelé věrní, vždycky ... Přátelé, kteří způsobují utrpení, i když přátelství zůstává ...

Celý kurs cvičení o přátelství. Celé prázdniny, abych objevila, že pravé přátelství je „něco jiného“ ...

Pokračuji v růstu, Pane. Teď jsem dospělá, měla bych být „zralá“. Učím se; tolik věcí mě každý den stále víc ohromuje. Přesto se nelepším. Necítím se být Ti víc nablízku, necítím tě blíž. Vnímám tě málo, málo s tebou mluvím.

Pomoz mi v tomto novém roce. Nauč mě modlitbě, důvěře, vytrvalosti, pevné vůli.

Lásko. Buď se mnou.

16. března 2003

... jsou to krásné věci, připravovat se na cestu do Bolívie, přemýšlet, zda se nám podaří vytvořit tam komunitu.

A především je to moje záchrana, můj pevný bod, moje cesta formace jako aspirantky VDB.

Velmi mi to pomáhá růst, dává mi to neustálé podněty. A opravdu se cítím doma. Po dlouhé době jsem klidná a pokojná, alespoň v tomto.

Objevují se nečekané těžkosti. Těžkosti, které se mi nelíbí, protože vznikají kvůli lidem. Vždycky jsem se snažila důvěřovat lidem, především těm, se kterými pracuji, zdá se mi to samozřejmě a jasné ..., ale není to tak. Někteří jsou neschopní, někteří lhostejní, někteří opravdu špatní. Mluvím o specializaci, o práci.

Objevuji, že samota není největším problémem, který mohu v této volbě mít, jsou to jiné věci.

30. března 2003

Ohledně samoty. ...

Včera jsem myslela na něco jiného. Cítila jsem se sama. Přemýšlela jsem o té „základní“ samotě člověka, kterou cítí, i když je s tím, koho nejvíc miluje. ...

A po myšlenkách o samotě jsem byla včera a dnes na fraternitě VDB. A na samotu jsem už nemyslela.

Možná že nejkrásnější je, že mi zůstávají tyto dva dny a vůle, chuť (znovu) být zamilovaná do Boha. ...

Bylo to krásné, Pane. Ale otvírá mi to mnoho obzorů práce na sobě ..., tolik toho musím udělat! Pevně tě objímám. Ty obejmi mě a už mě nepouštěj.

1. dubna 2003

Včera bylo setkání skupiny, s níž pojedu do Bolívie.

A dostala jsem strach.

Jsem „dospělý“ člověk, začleněný do skupiny mladých bez zvláštního úkolu (kněz, řeholní sestra, animátorka ...), ani nemám být vůdčí silou.

Hlavně se mi zdá, že toho můžu dát tak málo! Moje ochota □ a dost, ani moje zkušenosti nejsou nic moc.

Vím, že moje svědectví je důležité. Ale vím také, že nemusím být pochopená, riskuju, že tam k ničemu moc nebudu nebo že se jen připojím a dost, aniž bych byla opravdu začleněná a aktivní.

...

22. dubna 2003

Dnes večer povídání s místní delegátkou pro formaci VDB. Mluvily jsme o cestě do Bolívie. ... Otázka je jednoduchá: Jaké motivace mám pro to, abych tam šla? Jsou důležitější než má cesta (cesta pro volbu života⁹⁹)?

Tváří v tvář této jednoduché otázce jsem nedokázala najít hluboké motivace.

Takže teď jsem to já sama, kdo už nechce odjet, aby se neklamal.

A jak jsme pak dále hovořily, měla jsem co dělat, abych udržela odstup ...

Budu se tedy cvičit v pokoře, abych vzala zpět slíbený závazek ...

29. dubna 2003

Jsem tu před Tebou, Pane.

Děkuji ti za tento den „volna“, je to nečekaný dar.

Jsem tady, abych s tebou mluvila o dvou volbách.

Volba mezi dvěma věcmi ...: Bolívie, nebo duchovní cvičení VDB?

Srdce nemá pochybnosti: Bolívie.

Rozum nemá pochybnosti: duchovní cvičení.

Ale co chci já, úplně celá? A co chceš Ty?

Je to otázka motivací a cílů. Tak jsem si to řekla a tak si to myslím. Je to tím, že rozhovor (problém) se rozšiřuje.

Proč chci jít do Bolívie?

Ne kvůli „touze po misiích“, to už jsem si ujasnila ... Jsem přesvědčená, že misie jsou kdekoliv, skutečně se cítím být misionářkou tam, kde pracuji a kde studuji, takže necítím potřebu „odejít do misií“.

⁹⁹

Cesta do Bolívie se kryje s duchovními cvičeními italských aspirantek VDB.

Co tedy znamená „odejít do misí“?

Misie znamená „být poslaný“. Jsem od někoho poslaná? Cítím se být od někoho poslaná?

Znovu tě žádám: dej mi svého Ducha, abych mohla konat pravdu a chápat. Jestliže konám pravdu, volby pak přicházejí samy.

První motivace, která mě napadla další večer s místní delegátkou pro formaci VDB, je, že odejdu kvůli skupině. Protože to je zkušenost i pro budoucnost. Je to projekt, který se rodí a roste z touhy po Tobě. A především je to nesmazatelné přispění, hluboké sdílení. Všichni se společně mění, chci tam být i já.

A v tom je problém: Je to správné?

Na druhou stranu pro vytváření vztahů s přáteli z oratoře bych obětovala vztahy se sestrami z Institutu. Sestry pro život, přátelé na nějaký rok (tady mluví rozum).

Dále, ... příliš mnoho povinností: Institut a práce musejí mít přednost.

Takže proč se snažím prohlubovat přátelství spíš s těmito chlapci než se sestrami z Institutu? Především vidím, že přátelství pak bude časem obětované?

Možná proto, že tito chlapci jsou pro mě „zvláštní“ (i v absolutním smyslu).

Lépe je poznat mě dělá lepší. A nedaří se mi myslet na úplné bourání mostů s nimi (a s oratoří). To by nebylo správné. A nebylo by to ani „sekulární“.

Nejkrásnější z věcí na této volbě je zůstat ve svém prostředí, a naproti tomu je to tak těžké ...

Zdá se mi, že v nacházení „racionálních“ důvodů, abych nešla do Bolívie, je jít na duchovní cvičení, abych uspokojila zodpovědné. Snažit se je uspokojit, aby mě ocenili ... Pokud je to tak, zase dělám všechno špatně. ...

Ale současně je krásné myslet na to, že Institut není „totalita“. Že mi říkají své názory, ale pokud je volba odůvodněná, není to rozmar, mám svobodu jít za ní, i když ji nesdílejí.

A nakonec jsem si pomyslela, že jdu do Bolívie lehkovážně. Buď zakládám své rozhodnutí na seriózních základech, nebo ... mohu nechat odejít druhé.

2. května 2003

Dnes byl důležitý den.

... na formaci mladých ... o rozlišování Bůh dnes večer mluvil právě ke mně.

Nemohu komentovat dnešní večer, kulo se příliš „horké“ železo, příliš velké změny, které musím vážně uskutečnit, jestliže беру vážně slova, která jsem slyšela.

... Jsem z toho vyděšená ...

Protože nepůjdu do Bolívie,

protože se neodtrhnu od oratoře,

protože jsem pochopila, že když přicházejí uspokojení, může to být dobré, ale jestliže je vyhledávám, dělám chybu, protože se musím učit přijímat se bez neustálého potvrzování zvenku.

Chce se mi křičet, trpět a brečet. Kéž mě Duch vede k obrácení.

26. července 2003

Zítřejší odjíždí skupina do Bolívie.

To všechno mě vedlo k novým úvahám (a není mi z nich dobře).

Všechny „silné“ zkušenosti, které jsem udělala, jsem udělala sama. Tohle byla příležitost prožít zkušenost s lidmi, s kterými bych ji mohla sdílet, konfrontovat se a také ji pak předávat. A zatím jsem znovu sama.

Rozhodla jsem se pro duchovní cvičení VDB. Opouštím jednu skupinu i s jejími omezeními a vydávám se k lidem, kteří jsou z celé Itálie i dál, i tady v Turíně k blízkým lidem, které ale neznám. Skok do prázdna, skok víry. Možná že každá odpověď na Boží volání je taková. ...

Bude těžké vidět je vracet se. Musím si to uvědomit.

Chtěla bych, aby Bůh přijal toto trápení, které je ve mně, jako oběť, oběť za skupinu, za jejich misie v Bolívii, za lidi, které potkají.

16. srpna 2003

Mezi krásné chvíle, které si chci uchovat, patří tyto:

... Také bolestné vzpomínky ... pochopit význam věcí, alespoň trochu. Vzpomínka na přátele, kteří odjíždějí do Bolívie, a pak na VDB na duchovních cvičeních ... a na další jména a tváře, které mám v srdci. Vzpomínka na to, co jsem si uvědomila o sobě, o životě, který jsem si zvolila, a o nádherných objevech, společném smíchu ... osobách a emocích.

A objevit, že když jsem nejela do Bolívie, nebylo to z jednoho důvodu, ale z mnoha důvodů. Znamená to naplánovat s radostí svou cestu v příštím roce a životě, ve světle toho, co nyní vím ... To všechno je můj dar pro Tebe, Bože ... všechno je ve Tvých rukou, Pane, můj ženichu, bratře a otče. Dej, ať se stanu Tvým nástrojem a Tvou chválou.

18. srpna 2003

Konečně dovolená.

Jako vždycky, jedna moje část touží po oddechu ... Konečně se vrací k „normálnímu“ životu ...

Na druhou stranu těžkosti a námaha na dohled a také obavy, duchovní cvičení a všechno kolem nich mi otvírá obzory, které jsem si nikdy ani nepředstavila.

V určitém smyslu mnohem širší než Bolívie. ...

10. září 2003

Snažím se napsat žádost do druhého ročníku¹⁰, ale není to nic snadného. Je toho hodně, co bych chtěla říct, spousta přijatých věcí, mnoho krásného! Jak to můžu dát všechno pochopit? Takže tady píšu. A pak jim to shrnu. Proč pokračovat na své cestě? Proč se stát VDB?

V těchto měsících jsem sotva začala trochu víc poznávat Institut zblízka. Svou skupinu¹¹, setkání mladých, formaci ... a krásnou ústřední radu ... Pak společenství, láska, kterou zatím zakouším v malém, ale která, doufám, poroste.

A pak charisma, které vnímám, že si stále víc osvojuji, které postupně poznávám. Salesiánská spiritualita obsahuje nové tváře a nové aspekty, které jsem dřív neznala. Sekulárnost je stále krásnější, je to bitevní pole, ale také voda, ve které plavu, a vzduch, který dýchám, je to sdílení se světem, je to země, v níž jsem semenem, a mouka, ve které jsem kvasem, je to setkání s lidmi. Sekulárnost je moje nejkrásnější práce. Znamená to neupozorňovat na sebe, ale být □ s tím nebo bez toho, že bych byla příliš vidět.

A nakonec zasvěcení, jež cítím stále víc jako Boží dar, na který odpovídám Ano! Bůh-Otec, který se stal Bohem-Ženichem, a pak toto léto také Bůh Snoubenec a Manžel a Otec mých dětí, se vším, co to s sebou přináší. Krásný Bůh. Bůh, který mě miluje a kterého chci milovat.

Formace mi v těchto měsících dala velmi mnoho. ...

Otvírají se mi obzory, o kterých jsem neměla ani tušení. ...

Jsem stále víc přesvědčená, že toto je moje cesta. Uvědomuji si, že mé nadšení mi umožňuje usmívat se, ale každá hodina je plně odůvodněná.

Cítím, že tato volba, tento způsob života může naplnit můj život a umožnit mi být svatá. Může mi dát štěstí. Je to moje cesta, jak milovat Boha.

Proto chci přijmout Stanovy.

¹⁰¹⁰ Postup do druhého ročníku aspirantátu VDB.

¹¹¹¹ Turín 3.

Proto chci jít dál.

12. února 2004

Jedna věc, o které hodně přemýšlím od té doby, co chodím na resuscitaci, a která mění moje motivace a dokonce i můj způsob pohledu na život, je smrt. Moje smrt. Jednoho dne zemřu. Může se to stát nečekaně i zítra. Viděla jsem, že se to stalo i lidem mladším, než jsem já. Anebo když přímo nezemřu, můj život se může změnit, v okamžiku se proměnit kvůli nemoci ...

... A především, myšlenka na život, který končí, „završuje se“, velmi omezuje, ale také dává netušenou svobodu. Hodně odvahy dělat některé věci, některé volby, protože pokud se neudělají teď, možná už nebudou další příležitosti. Jsem mnohem svobodnější být sama sebou ...

V tomto všem se moje cesta VDB potvrzuje a posiluje. Proto se mi líbí a umožňuje mi dělat to, co se mi líbí v tomto životě, a současně je to cesta spásy pro to, co bude „potom“.

8. dubna 2004 – ZELENÝ ČTVRTEK

Pro zamilování se není lepší místo než Řím, pro znovuzapálení vychladlých vztahů ...

A tak mě tu máš, Ježíši, moje Lásko, dnes večer ... láska pro mě obtížná je náš těžký vztah, se všemi mými obavami, námahou a výmluvami ...

Ale nejsem tu, abych litovala, jsem tu, abych ti řekla, že jsem šťastná, protože mě miluješ. Jsem šťastná, protože miluješ. Protože jsi Lásko.

A jsem tu, abych ti řekla, že mě leká ono „dělejte to jako já“, které jsi řekl mnoha způsoby, protože vím, co pro tebe bude znamenat zítřek a co to stojí a zdá se to jako prohra. A proto přemýšlím o tom, že to nedělám, nemůžu tak milovat, nejsem toho schopná ...

Ale Ty uschopňuješ, ty volíš, povoláváš, posíláš.

26. května 2004

Dnes večer jsem měla s místní delegátkou pro formaci „okamžik katarze“ svého života. ... Já a jen já jsem zodpovědná před Bohem za své volby a za svůj život. Dnes večer jsem pochopila, že pro orientaci mých voleb, pro plánování nemohu čekat, že mi druzí řeknou, kam jít. Já musím určit své cíle. Pak mohu hledat lidi, kteří mi pomohou a povedou mě až k cíli, ale cíl stanovuji já a já k němu musím dojít. (Možná, že spíš než „stanovit cíl“ je správnější říct „pochopit, kam Bůh chce, abych šla“ ...)

Mluvily jsme o „plánech“ polovinu večera. Objevila jsem, že jich mám dost, jenomže já je nazývám „sny“ a neměla jsem odvalu říct si je nahlas, protože jsou velké a náročné.

Teď je zatím mým „domácím úkolem“ napsat je, abychom je pak mohly společně zhodnotit. Tak, aby se mohly uskutečnit.

2. prosince 2005 □ Colle Don Bosco

Dva dny před svými prvními sliby jsem tady v Colle, v kostelíku Panny Marie Pomocnice, před Tebou v hostii, vystavené k eucharistické adoraci.

Jsem tady a být v tichu je náročné (a mám málo času) a je těžké dobře pochopit smysl toho, co se chystám udělat, že se celá dám Tobě. Přesto nemám pochybnosti ani obavy ...

„Všecko je vaše, vy však patříte Kristu a Kristus Bohu“. To je věta, kterou jsem si dala na svůj „upomínkový obrázek“ společně se žalmem 8. Je to věta z refrénu písně „Vy patříte Bohu“. ...

Pro mě se stalo smyslem tohoto povolání, ke kterému mě voláš, že alespoň navenek ti odevzdám hodně: city, věci, nezávislost, ... natolik, že mnozí si myslí, že jsem „napůl zasvěcená“ a ptají se, jak prožíváme sliby, které skládáme.

A tohle je věta, která všemu dává smysl. Všecko je naše, VY VŠAK PATŘÍTE KRISTU.

Často (i o letošních duchovních cvičeních) se mluví o zasvěcení a cituje se pasáž z evangelia, kde Ježíš „je povolal, aby byli s ním a aby je poslal“. „Být s ním“ vyjadřuje blízkost, společenství, sdílení. Všechno to jsou věci v centru zasvěceného života, potřebné pro poslání.

Přesto Pavel říká víc: ne „být s“, ale „být někoho, patřit někomu“. Věc může být má, ale člověk ne. Ve vztahu k člověku vyžadovat jeho vlastnictví znamená dělat mu násilí.

Ale tady je situace převrácená, a pak, je to konstatování skutečnosti. JÁ PATŘÍM BOHU. Je to vlastnictví, příslušnost, ale také identita. Já jsem, nakolik patřím Bohu.

A tato příslušnost je naprostá. Nejsou to už mé věci; můj čas a moje skutky patří Bohu. Já, Claudia, všechno, co jsem, patří Bohu! Takže opravdu všechno nejen může být mé, ale je to mé, protože jsem Boží dcera, jeho nevěsta, „jeho“ ...

Patřím Kristu. A tohle jednoduše pozítří přijmu a prohlásím. Všechno ostatní, skutky, sebezápory a volby, je důsledkem této příslušnosti, této identity.

JÁ PATŘÍM KRISTU.

Nejde už o to, něco ti dát. Jde o to BÝT, patřit. Být tvá. Navždy.

4. prosince 2005

Tak nakonec přišel „velký den“¹² ...

Je zvláštní být doma, trochu unavená a s migrénou, unavená z toho zmatku (jako obvykle, ale trochu víc) ... a myslet na to, že dnes je všechno jiné.

No, možná že ne všechno, ale mění se můj závazek k druhým a k Bohu. Nyní jsem ZAVÁZANÁ. Dala jsem své slovo před Bohem, před církví a před sestrami, že budu žít čistá, chudá a poslušná. Bůh si mě „vyvolil a zasvětil“. Jsem jeho.

Je to krásné pomýšlení ..., že sliby jsou vzácné dary, ne povinnosti a zákazy.

Když jsem četla formuli slibu, snažila jsem se vlastně číst s vírou každé jednotlivé slovo. „ZASVĚTIL SIS MĚ“. „PLNĚ ŽÍT EVANGELIUM VE SVĚTĚ“ „V SALESIÁNSKÉM DUCHU“.

Jsem opravdu pokojná, bolest hlavy zmizela (na oběd se vrátila... ale můj snoubenec mi daroval jasnou mysl v okamžiku, kdy si mě zasvětil!). Cítila jsem lásku sester (blízkých i vzdálených) ... a nejvíc ze všeho lásku Boží.

„Necítila jsem“ velké věci, ale cítila jsem se až do konce jako v rodině. Je zvláštní myslet na to, že zítra půjdu normálně do práce ... Tohle je náš charakteristický rys. Jak v manželství, tak v řeholním životě je „den poté“ dnem nebo obdobím, kdy se život mění také navenek: změna domu, společnosti, činnosti ... My ne. Měníme se uvnitř a možná to znamená změnu také něčeho vnějšího. Uvidíme.

Obecně je den prvních slibů dnem, kdy se přijímají „závazky“, „cíle“ pro další život. Já jsem si nepřipravila žádné cíle. Ale mám dva, které se mi rodí v srdci: milovat Boha a milovat svět. Až do posledního dechu. Milovat Boha a dávat mu prostor a čas. Dávat ho na první místo a počítat s ním ve svém rozhodování. A vnímat, že patřím opravdu jemu a už ne sobě.

Milovat svět znamená nestěžovat si na každou věc, znamená to hledat kladné stránky v lidech, věcech, v dějinách. Znamená to hledat setkání s lidmi, dávat přednost naslouchání a sdílení.

¹²¹²

Když se někdo vdá, přijímá jméno po manželovi (za jménem nevěsty se říká „v“ a příjmení manžela). Pro nás, pro mě, to znamená, že se stávám Claudíí v Bohu. V Bohu je mé nové jméno, moje nová rodina. Nesmím na to zapomínat!

14. prosince 2005

Období velkých změn: 4. prosince moje první sliby, včera specializace ...

Je to zvláštní, ale nebyla jsem pak moc „dojatá“. Možná že největší dojetí už bylo ... To, které mi dalo radost a umožnilo mi sdílet radost s lidmi, které mám ráda.

Vzhledem ke slibům se mě hodně sester a několik SDB, kteří „vědí“, ptá, jak se mám, jak se cítím... M. se mě zeptala, jestli se cítím být „jiná“. A já jsem upřímně odpověděla, že ne, že se cítím normálně. A ona: „Tak to právě má být!“

Přemýšlela jsem o nás a zdá se mi, že jsme právě takové: normální a opravdu na správném místě. Jsem to, čím bych měla být, a to mi dává (téměř) pocit úplnosti. Ale především je to můj normální stav.

Jen mám vždycky v myšlenkách „záblesk“: jsem zasvěcená! Patřím Bohu a On je pro mě! A proto se usmívám ... je to moje tajemství. A je krásné cítit to uvnitř.

3. ledna 2006

Začal můj nový rok ...

Začínám tedy vztahem k druhým: UŽ NIKDY POZDĚ! Pokud je pro mě někdo jiný důležitý, zaslouží si můj čas, moji úplnou pozornost a moji dochvilnost. ...

27. dubna 2006

Velmi důležitý konkurs¹³. Na druhou stranu, jestliže jsem přišla první, je to také díky modlitbě mých sester. Vnímám, že jsou mi opravdu nablízku. A nejen při konkursu ... jejich přítomnost je pro mne opravdu důležitá, i když se nevidíme často. A pak, konkurs znamená důležitý krok: začátek zbytku mého života. Anebo tu druhou část. Tu, kde cílem už není pochopit věc, ale dělat ji co nejlépe. Tu, kde je nejdůležitější každodenní život. Jak říká Niccolo Fabi v jedné písni: „Mezi začátkem a koncem ... uprostřed je všechno ostatní, a všechno ostatní je den po dni, znamená to tiše stavět a stavět, znamená to umět se zříkat kvůli dokonalosti.“ Ne protože nechceme dosáhnout dokonalosti, ale protože dokonalost je jen ideál, ke kterému směřujeme, buduje se s tím, co máme.

28. května 2006

Jsem strašně unavená a zítra letím do Říma, ale víkend, který právě uplynul, stojí za to ... A přitom mám dovolenou! Právě jsem podepsala smlouvu a od 1. června budu mít místo¹⁴! A to samo o sobě dodává pokoj.

A pak o tomto víkendu VDB, od pátečního večera, jsme mluvili o zasvěcení. Právě to se mi hodilo. ... Jsem k smrti unavená, ale dnes večer vnímám lásku.

A pak G. a R. podaly žádost ... Rosteme!!!

BOHU DÍKY!!!!

¹³¹³ Veřejný konkurs na místo lékaře anesteziologa národní zdravotní služby (servizio sanitario nazionale).
¹⁴¹⁴ Lékař anesteziolog v nemocnici v Rivoli, Místní zdravotnická firma Turín 3 (Azienda sanitaria locale).

7. srpna 2006

DC Avigliana

Chtěli právě nás. ... Líbí se mi tato cvičení pořádaná v naší oblasti, protože jsou normální. Ukazují mi závazek být věrná v každodennosti.

8. srpna 2006

DC Avigliana

Pane, dnes jsem si stanovila předsevzetí, až se vrátím domů ... Pomoz mi, abych přišla na duchovní cvičení v příštím roce třeba s těžkostmi, omezeními a sklíčeností, ale ... dej, ať rostu, ať postupuji dál.

Dnes večer nám M.R. řekla své svědectví, je to úžasná žena! Pomoz nám zestárnout jako ona, abychom nepřestaly růst v poznání, v pokoře, v rozumu, v lásce.

3. prosince 2006

Dnes jsem obnovila své ano. F. měla své první sliby. Další měly různé postupy.

Byl to PŘEKRÁSNÝ den!!! Den s Tebou a s mými sestrami.

Nyní si začínám uvědomovat, co to je být opravdu zasvěcená ... časné sliby slouží také k tomu! Musím se ještě hodně učit ... Pochopila jsem ale jednu věc, že zasvěcení není (jen) pro mě, že je to teď, kdy se něco mění v mém vztahu k druhým, v mé přítomnosti ve světě.

Proto bych ti, Pane, chtěla dnes večer dát tři předsevzetí na tento rok cesty, který mě čeká:

1 pokračovat v závazku věrnosti modlitbě, který jsem si dala už na DC, a pečovat víc o rozjímání a adoraci;

2 být k druhým vstřícná a schopná jim naslouchat;

3 všimnout si dobře znamení Tvé přítomnosti ve světě ... a každý den si jedno napsat! (poklad je v poli ...). Mám na to připravený zápisník!

Prosím tě, Pane, pomáhej mi být Ti věrná, být celá Tvá, tělo, mysl i srdce. Prosím Tě, pomoz mi být úplně Tvá nevěsta, abych jednoho dne byla s Tebou, abych byla také matkou Tvých dětí. Nenech mě samotnou! A pomoz mi dát Ti všechno!

21. února 2007

Díky, Ježíši, za překrásný dárek, který jsi mi dal minulou neděli .., jít na obnovu. Zaplavila mě Tvá láska.

... Je zvláštní nacházet utěšující tvrzení, že „se budu stávat stále slabší, protože přestanu být „superženou“ a budu se svěřovat stále víc Tobě“ ... , a přece to tak je. Protože já se cítím slabá, a Ty to víš. Je to skutečnost, která je dobrá a osvobozující!

Ty znáš moji námahu. Chtěla bych Ti říct, že Tě chci následovat a milovat celým svým životem, ale Ty mě znáš a víš, že moje vůle je nalomená. Pomoz mi, ať jsem celistvá a ať je tato jediná Claudia celá tvá.

1. března 2008

Dnes večer, se, Pane, modlím za M., paní na posteli č. 5, u které nevíme, co jí je. Neprosím Tě téměř nikdy za své pacienty. Neumím Tě prosit o „zázraky“. Ty jsi udělal věci tak, aby dobře fungovaly, a i smrt je jejich součástí. Utrpení ne, tomu nevěřím. Nikdy nic nežádám. ... Ale dnes večer Tě, Pane, prosím, osvít nás, kteří se snažíme něco dělat, namlouváme si, že je toho hodně, ale dobře víme, že je to málo, a doprovázej M. a pána na posteli č. 4 a paní na posteli č. 3, které si

nepamatuji jménem, a také paní, kterým je 80 a 93 let, které jsem vyšetřovala na ortopedii, a D., která se dnes narodila, a její maminku a sestřičky na noční službě, a B. a L., kteří mají noční. Tohle je dnes můj den, a dnes večer Ti ho obětuji ...

3. března 2008

Dnes jsem viděla zázrak.

První sestřička to nezvládla. Měla záblesk, hned, jak ji přede mě dali, abychom pochopili, že je živá, ale srdce u novorozeněte bilo příliš málo, prakticky se zastavilo. Nechali jsme ji jít, byl to 24. týden. Až do konce 23. týdne se neresuscituje. Neodešla hned, ale dostala možnost. Udělala jsem jí malý křížek na čelíčko, byla tak maličká ... Gesto, abych ji svěřila Tobě. Dřív, než se narodila, včera večer, zatímco jsme se připravovali, jsem Ti řekla: „Pane, Ty víš, co chceš dělat s těmito dětmi.“ Ona se vrátila hned k Tobě, k Bohu nebo k Alláhovi, na tom nezáleží. Je Tvá. Ale dvojčátka ne. Malý drobeček s marockým jménem, které se mi nedaří zapamatovat, byla snad ještě menší, nevím, jestli mělo aspoň 500 g. Ale srdíčko se drželo. A také prakticky sama trochu dýchala, než jsme ji nedali na ambuvak¹⁵. Dýchala a srdíčko stále bilo a pokaždé se pohnula a pokaždé otevřela oči a dívala se kolem. Dávala ručičku k hadičce, jako by ji chtěla vytáhnout ven... Nevím, jestli to udělala, 24. týden těhotenství je opravdu málo. Ale dnes jsem viděla sílu života, dívala se na mě těma černýma očičkama. Nechala jsem ji dýchat víc než hodinu a půl. Mluvila jsem na ni. Dokonce jsem jí zazpívala písničku. A teď také ji svěřuji Tobě. Nyní přežila svůj první zápas a ten druhý je, aby v pořádku rostla. Jsou to zápasy, které nemůže vyhrát sama. Pomoz jí Ty, pomoz lidem, kteří se o ni starají, pomoz jejím rodičům. A díky, žes mi dal vidět tak velkou věc a ... tak malou!

21. března 2008 – Velký pátek

Díky za tuto chvíli naprostého ticha pro nás.

... Víš, že budu v následujících třech dnech pracovat. Proto Ti děkuji za tuto hodinu ticha. Je to málo, ale pomůže mi to dát smysl práci, kterou budu dělat, doufám, že mě příliš nerozptýlí. Pomoz mi v těchto dnech víc než jindy vidět v trpících lidech Tvé trpící tělo a v lidech, kteří umírají, semínko vzkříšení.

... Dnes si připomínáme Tvůj kříž, Tvou smrt.

A pak zítřejší ticho.

Je to stejné ticho, které vnímám, více uvnitř než venku, když říkám „dost“ po více než dvaceti minutách ALS¹⁶.

Ticho při odběru orgánů, když se vypne ventilace, protože srdce již nepracuje a ventilace již není potřeba.

„Je dokonáno.“

Přichází chvíle, v níž je toto ticho téměř úlevou. Přijímáš ho vděčně, protože víš, že hluk je zbytečný. Před tím je možná modlitba: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji ...“

Pak je ticho. Nic už není potřeba. ...

Ještě není vzkříšení. Je zatím jen soumrak a bude muset uplynout celá sobota, než přijde nedělní svítání, prázdný hrob.

Pomoz mi prožít až do konce toto ticho!

Pomoz mi ale také dojít k nedělnímu ránu, před ten prázdný hrob!

¹⁵¹⁵

AMBUVAK, pomocný dýchací přístroj je nástroj používaný na podporu dechové činnosti a při resuscitaci.

¹⁶¹⁶

ALS je zkratka Advanced Life Support, rozšířené podpory životních funkcí.

29. dubna 2008 – Svaté Kateřiny Sienské

„Tobě jsem zasvětila celý svůj život, tobě jdu naproti s hořící lampou, můj Ženichu □ Kriste“ (Nešpory 1. ant.).

„Bůh ti dá všechno, ale také všechno žádá“ (dnešní homilie).

„Mé rozhodnutí je pevné: chci zůstat ve spojení s Kristem“ (Nešpory 3. ant.).

Den jedna? Den nula?

Včera jsem se po měsících rozhodla, že budu spát na břicho bez polštáře. Vzbudila jsem se s opuchlou tváří a krkem a nakonec jsem ucítila vpravo nad klíčkem uzlinu. A pak, po více než roce svědění, po více než třech měsících, kdy jsem se v polovině noci budila zpocená a po nocích strávených s velkým polštářem, protože jinak jsem začala kašlat, se nakonec objevil lymfom¹⁷.

Nevím, jestli je to klid, víra nebo nevědomost. Už jinou noc jsem Ti řekla, ať se stane to, co chceš Ty. Víím, že možnosti jsou dobré. Víím také, že probíhají prostřednictvím zkoušek, které neznám.

Znovu Ti opakuji: „Díky.“ Protože jsem Ti vždycky říkala, že se všemi svými obavami a omezeními bych dala před nečekanou smrtí přednost možnosti připravit se. Nemyslím si, že umřu, a určitě bych to nechtěla zrovna teď, ale jestliže to má být, pomoz mi dobře se připravit a držet se Tebe a ... pošli mi svou maminku. Tvoje maminka má pro mě tvář mé maminky. A skutečnost, že zítra bude moje maminka se mnou, je velký dar. Mohla bych dělat silnou a říct jí, aby nechodila, ale tak silná nejsem. Chci, aby maminka byla se mnou. Chtěla bych i tatínka, ale víím, že přijde, když to bude potřeba. Zatím může přijít maminka, a to mi stačí.

Myslím na mnoho věcí. Například, že jsi mě opravdu nepovolal jít do misií. Sbohem, Kamerune¹⁸ ... Opravdu mě chceš nyní víc tady a chceš, abych mohla trochu sdílet cestu se „svými“ pacienty, abych je stále víc chápala. A opravdu chceš, abych toto sdílení života všech, které je vlastní sekulárnímu zasvěcení, bylo sdílením všeho, v radosti i bolesti, ve zdraví i v nemoci. Dokud mě smrt neodloučí od těchto lidí, které tolik miluji, se všemi jejich omezeními, chybami a sklíčeností, ale tak krásné!

A myslím na lidi, kteří mě mají rádi, a jak mi je líto, že trpí a jsou vystrašení. Na L., která mě objala a byla vyděšená, na šéfa, který je tak hodný, ... na M., který celou noc vtipkoval a pak dnes ráno jel do Rivoli, zatímco jsem byla v S. Luigi¹⁹, a jel do S. Luigi, když jsem byla v Rivoli. Na sestřičky z resuscitace (volala mi i staniční sestra!), na P., F., na radiology, na K., MG., M., který se tak stará. Don G., moje sestry VDB.

Opravdu nejsem sama. Ten, kdo Tě následuje, dostává stokrát víc, a já to nyní začínám vidět.

Buď mi nablízku. A pomoz mi, abych se neuzavírala jen do sebe a do toho, čím procházím. Pomoz mi být Tvá nevěsta až do konce. „Všecko je vaše, vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.“

¹⁷¹⁷ Hodgkinův lymfom.

¹⁸¹⁸ Její oratoř organizovala misijní zkušenost mladých v Kamerunu.

¹⁹ Nemocniční a vysokoškolské zařízení San Luigi Gonzaga, bývalá předměstská léčebna, nyní nemocnice s 1000 lůžek, v Orbassanu (Turín).